

Harry Clifton
A kristálymennysország

„Új néped és hirtelen könnyű hasznod”¹
(*Pokol*, XVI. ének)

Itt ülök fönn a kristálymennysországban,
Magasan, mint Dante, letekintek
Az ember-embernek-farkasa Firenzére, vagy Dublin városra,
A Dáil Éireann fölötti csodás üvegkupoláján keresztül.
A kávézás megvolt; negyed tizenkettő van
És a képviselők visszavonulnak. A koncentrikus poklok
Székei megtelnek, összeesküvően,
Míg az elnöki kalapács koppan, a Ceann Comhairle
A csendért kiált, és megkondul a szavazó harang.

A Ház hirtelen kiürül a színpalak mögötti ajtókon át.
Charlie Haughey átmegy a színpadon,
Szóba elgyedik egy nővel, akit ismerek –
Még mindig szép, még mindig egy gazella. Hány év
Házasság után is azzal a dublini becsüssel?
Odafent az erők, melyek az univerzumot irányítják,
A fény, az értelem és a szeretet, Dante látomása,
Az ablakon átsugároznak. Egyedül vagyok idefenn
A képviselőház karzatán, amint a délelőtt feloszlata

Szétszórt közönségét, szunyókálva, mintha ott se lenne,
A fényes termen át.
A miniszterem felemelkedik. Összahajtom az *Irish Times*-t
És figyelem Ó Snodaigh-t, a koboldot és manót,
Idegesen vakargatja három megmaradt hajszálát
A kopasz folt mentén – őt, közvetlen főnökömet!
A sűgőt a „Tekintettel arra, hogy” színészbejárón keresztül.
Egy köztisztviselőt, amilyen én vagyok,
Egy életfogytost, aki szórszálat hasogat ítéletnapig,

¹ Babits Mihály fordítása

És komoran azt gondolom, „alkalmatlan
Az állam ügyeire,
Egy Tejfölösszájú.” Majd az előcsarnokban
Hallom beszélni, amint egy csikkel ellazul:
„Hagy szarjon Charlie arany tojásokat,
Vagy az ország baszhatja” – sznob vagyok, tudom,
Dante árnyéka, büszke és sértett,
Az örökségből kitagadva, a mennybe kristályosodva
Magasan és fénylőn, mint a kupola a Dáil Éireann fölött,
Dublin fölött ítélkezve, és egyre öregebben.

Carrie Etter

A háború negyedik éve

Eleinte a fájdalomamat
mindkét végén megragadtam

kifacsartam, mint egy mosogatórongyot,
és szokványos dolgokra vágytam:

pitypangokra, szempillákra, csillagokra.
Nemsokára a nővéreimmel új dolgokat

gondoltam ki: hogy hallgassuk meg
a szőlőrigót hajnal előtt, hogy igyunk

friss tejet a kerítésoszlop mellett,
hogyan nézzük meg az év első borját –

annyi szerencsét raktározunk el,
amennyivel senki se tudna betelni.